

Mjesec rujan obilježen je početkom nove školske godine. Stoga su školske i odgojno-obrazovne teme ovih dana posebno aktualne. U tom ozračju pojavljuje se i ovaj broj »Kateheze«. Prvih nekoliko članaka izravno govori o odgojno-obrazovnim temama. Povod takvu izboru je i objavljivanje prvoga hrvatskog izdanja *Uspomena iz Oratorija svetog Franje Saleškoga*, jednoga od najznačajnijih spisa sv. Ivana Bosca, velikog odgajatelja, »oca i učitelja mladeži« (*Ivan Pavao Drugi*). Na prvim stranicama toga spisa don Bosco piše: »Rodio sam se 1815. godine, na dan posvećen Mariji Uznesenoj na nebo, u Morialdu, zaseoku Castelnuova d'Asti. Moja majka je Margareta Occhiena iz Capriglija, a ime mog oca je Franjo. Bijahu oni seljaci, koji su radom i štedljivošću pošteno stjecali za život. Moj je dobri otac gotovo jedino svojim znojem izdržavao moju sedamdesetogodišnju baku, koju su mučile razne staračke bolesti, zatim troje djece – od kojih je najstariji bio Antun, sin iz njegova prvoga braka, drugi Josip i najmlađi Ivan, a to sam ja, te još dvojicu poljskih radnika.

Nisam još navršio ni dvije godine kad nas je milosrdni Bog pogodio teškom nesrećom. Umro mi je voljeni otac [...] u muževnoj dobi od 34 godine, 12. svibnja 1817. Ne znam kako sam se ja ponašao u toj tužnoj prigodi. Sjećam se samo, i to je prvo čega se u životu sjećam, da sam dok su svi izlazili iz pokojnikove sobe, ja svakako htio ondje ostati. – 'Dodi, Ivane, dodi sa mnom', ponavljala je moja uciviljena majka. – 'Ako ne ide tata, ne želim ni ja', odgovorih. – 'Jadni sine', odgovorila je majka, 'dodi sa mnom, ti više nemaš oca.' – Rekavši to, briznula je u plač, uzela me za ruku i izvela iz sobe. Ja sam plakao jer je ona plakala. U toj dobi svakako nisam mogao shvatiti koliko je gubitak oca velika nesreća.«

U prvom članku A. Girauo govori o don Boscovu odgojnom očinstvu. Prisjetimo li se da to u don Boscovu odgojnom sustavu znači odgajateljevu empatijsku suosjećajnost s odgajanikom i nastojanje oko promicanja istinskog i zdravog protagonizma i napretka odgajanika, tada će nam biti jasnije i značenje tog izraza. Drugi članak također govori o don Boscu i njegovu odgojnom djelovanju. Služeći se metaforama »polja« i »kuće«, P. Ruffinatto podsjeća da je taj veliki odgajatelj uvijek isticao kako u svakom mladom čovjeku postoji neko dobro koje odgajatelj mora otkriti i pomoći odgajaniku da to dobro njeguje i povećava. U don Boscovu odgojnom sustavu važno mjesto zauzima i blagost po uzoru na Franju Saleškoga. Vrstan poznavatelj toga velikog ženevskog biskupa, M. Wirth postavlja pitanje može li se Franju Saleškoga smatrati i odgajateljem i pedagogom. To je ujedno i poziv na upoznavanje svijeta kakav je bio prije nekoliko

stoljeća, ali je i poticaj da se u današnjem svijetu sve ne mjeri samo po materijalnim i strogo uokvirenim matematičkim i mehaničkim kriterijima.

Jedna od osnovnih tema koju produbljuje ovaj časopis od svoga prvog broja svakako je »kateheza«. O katehezi i katehatici već je mnogo toga rečeno, ali mijene našega života i okruženja u kojemu živimo svakodnevno nas potiču na novo propitivanje i traženje još jasnijeg odgovora. Katehetačar S. Currò svjestan je te činjenice pa se stoga pita kako bi se danas moglo i moralo još vjerodostojnije protumačiti značenje, a to onda znači i bit, cilj i svrhu kateheze. Naravno, nije riječ ni o kakvom pomodarstvu niti radikalnom odbacivanju dosadašnjega, nego o želji za što vjernijim i što autentičnijim odgovorom sukladno današnjem trenutku.

Početak nove školske godine prigoda je i za obnavljanje nekih već poznatih odgojno-obrazovnih tema. Jedna od njih je svakako i pojam kompetencije. Marianna Pacucci, govoreći o kompetenciji, kaže: »Samo se po sebi razumije da je odgajatelj stručnjak u humanosti, osoba bogata kompetencijom, tj. zrela u sposobnosti da se orijentira u određenim pitanjima. Međutim, manje je očito da kompetencije koje su povezane s tom ulogom trebaju biti brižno integrirane u njegov identitet i na odgovarajući način raščlanjene, pa i u djelovanju, kako bi se odgajatelj znao sučeliti s brojnim zahtjevima mladih.« U članku pod naslovom »Poučavati i naučiti kompetencije«, M. Pellerey na temelju svoga bogatog iskustva jednostavnim riječima tumači važnost toga pojma i za vjeroučitelje i za vjeroučenike. To je ujedno i prigoda za sve čitatelje, a pogotovo za nastavnike i odgajatelje, da se upitaju na koji će način ove školske godine nastojati produbljivati i širiti svoju vlastitu kompetenciju, kao i kompetenciju svojih učenika i odgajanika.

Biblijski lik Joba poziv je na dublje upoznavanje s vjerničkim tumačenjem patnje koja je sastavnica svakog ljudskog života. Pastoralnim radnicima, ali i svima onima koji na bilo koji način rade s mladima, razmišljanje o odgojnim problemima mladih u slobodno vrijeme ujedno je i pitanje koliko su iskreno otvoreni za probleme mlade osobe. To je i poziv i podsjećanje kako odgajatelj mora pronaći vremena za mlade. Ali ni to nije dosta. Potrebno je biti uvijek iznova »izvoran« i »inovativan«.

Na posljednjim stranicama možete se upoznati s nekim novim izdanjima s područja odgoja, obrazovanja, kateheze i srodnih područja.

Urednik